

— „at man begynder at nære alvorlige Bekymringer. Det vilde i Sandhed være sørgeligt, om der virkelig skulde være Grund til Frygt.“

„Det er der vist egentlig heller ikke ... i det mindste ikke foreløbig,“ bemærkede Emanuel, hvem Emnet gjorde veltalende. „Ganske vist har Vaarsæden lidt en Del, navnlig den seksradede Byg, og Græsmarkerne paa de høje Jorder er jo ogsaa bleven en Del ødelagte; men endnu klarer Rugen sig de fleste Steder godt, hvor den da ikke er bleven for meget skadet af Foraarsfrosten.“

Ligesom vækket op af sine Tanker vendte Bispen Ansigtet op imod ham.

„Se-se!“ sagde han med et Smil. „De er jo allerede bleven en hel udlært Landmand, Hr. Kapellan!“

Emanuel blev atter rød, og hans Hjerte begyndte at banke. Nu kommer det, tænkte han.

Men Bispen fortsatte sin Vej ned over Bakken og gav sig igen til at tale om Landskabet og om Naturskønhedernes Indflydelse paa det menneskelige Sind.

Med eet standsede han sig selv i Talen og sagde, — som om det var noget, han tilfældigt kom til at tænke paa:

„Sig mig ... De er jo Søn af forhenværende Departementschef, Etatsraad Hansted, ikke sandt?“

„Jo.“

„Jeg syntes det jo nok,“ tilføjede han og holdt fra nu af helt op at tale.

I flere Minutter fulgtes de to Mænd i dyb Tavshed hen ad den lille Sti, der over de øde Udmarker førte ud imod Stranden. En Flok Krager, som deres Skridt havde jaget op fra en Brakmarks Agerfurer, kredsede over deres Hoveder; og foran paa Stien, ikke tre hundrede Alen fra dem, luntede en Ræv afsted, idet den nu og da roligt standsede og saae sig tilbage.

„Har De, Hr. Hansted,“ — tog Bispen endelig igen til orde — „har De i Deres Studentertid, eller muligvis allerede før, følt Dem særligt tiltrukket af bestemte, aandelige Strømninger